

Arhiepiscopia Romanului și Bacăului

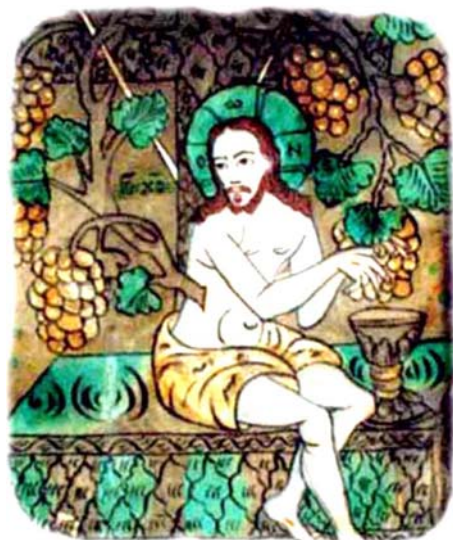
POTIRUL VIIȘOAREI

Protoieria Onești - Parohia Vișoara

Anuar al parohiei «Sfântul Nicolae», Vișoara, comuna Târgu Trotuș, județul Bacău - 2020

Este fondat de preot Petru Roncea în anul 2008
și apare cu binecuvântarea IPS Părinte Ioachim,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Din cuprins:

Întoarcerea la Hristos din robia Pandemiei	4
Hirotonie pe seama parohiei Vișoara	6
Troițele parohiei - porțile cerului	7
Botezul - poarta triumfală a Împărăției cerești	13
Taina Nunții prefigurează veșnicia ...	14
Lansare de carte.....	15
Moartea dreptilor este fericită	16
Pelerinajele Crucii la Vișoara	24
Cina cea de taină - meditație la Duminica Sfinților Strămoși ai Domnului	26

Acest număr al anuarului
«Potirul Vișoarei»
se distribuie gratuit,
sprijinul financiar pentru
tipărirea lui fiind oferit de
familia Vleja Florica și fiii,
Dan și Corneliu

„Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne...”

Înălțarea Sfintei Cruci este cea mai veche sărbătoare creștină închinată relicvei care ne amintește de jertfa mântuitoare a lui Hristos Domnul. Dacă în primele trei secole cultul dedicat ei avea un caracter particular, după cum afirmă actele martirice, scrierile lui Origen și Tertulian sau inscripțiile de pe monumentele funerare unde apare în formă deghizată, ori ca simbol, începând cu secolul al IV-lea cultul ei se va generaliza, la acest lucru contribuind în mod providențial două

evenimente consemnate de istorie: apariția pe cer a Sfintei Cruci în anul 313, în urma căreia împăratul Constantin cel Mare biruiește pe Maxențiu în lupta de la Podul Vulturului și înlocuiește vechile embleme păgâne de pe steaguri, scuturi, monede, diptice etc. cu semnul crucii, iar al doilea este descoperirea Crucii Originare de către împărăteasa Elena, în ruinele unui templu păgân, în anul 326, după cum mărturisește istoricul Eusebiu. La acestea ➔

IPS IOACHIM, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Informații curente despre
parohia Vișoara aflați
accesând pagina de internet

www.potirulviisoarei.ro

➔ anuală a sfințirii bisericii - Martyrion zidite de împăratul Constantin cel Mare pe locul Răstignirii, la 13 septembrie 335.

Sfinții Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic sunt cei care au formulat învățatura de credință referitoare la cinstirea Sfintei Cruci arătând că ea trebuie să fie egală cu cea datorată Sfintei Evanghelii și sfințelor icoane. Din acest moment se poate observa în cultul bizantin o dezvoltare fără precedent a cultului închinat Sfintei Cruci fiindu-i închinată slujbe speciale, rugăciuni, înmuri, sărbători, semnul ei fiind așezat pe biserici, la răscruce de drumuri, la căpătâiul celor adormiți ș.a.m.d.

Axa lumii

Două dintre sărbătorile închinat Sfintei Cruci recapitulează liturgic momentul Răstignirii Domnului Iisus Hristos pe Golgota: Duminica a treia din Postul Mare și Înălțarea Sfintei Cruci. În cadrul Utreniei din timpul celor două sărbători, Sfânta Cruce împodobită cu flori este scoasă în procesiune de către preoți însoțiți de purtători de făclii, în sunetul clopotelor și al cântărilor sfinte și apoi este așezată în mijlocul bisericii. Astfel, Sfânta Cruce ne amintește liturgic de pomul cunoștinței binelui și răului aflat în mijlocul Raiului, din care gustând protopărinții și-au răstignit existența purtând stigmatul neascultării până la întruparea lui Mesia, dar și de Lemnul Răstignirii înfipt în locul căpătâni, în centrul lumii și al universului, iar de aici mai adânc în inima Tadului. Astfel, Sfânta Cruce reprezintă în acest moment scara pe care a coborât Dumnezeu la om și pe care omul este chemat să urce pentru a se îndumnezei, este Axa lumii care unește pe Dumnezeu cu omul și îi aduce pe

oameni în comuniune de iubire interpersonală, iubire izvorâtă din iubirea răstignită a lui Dumnezeu.

Crucea slavei

Sărbătoarea din 14 septembrie ne invită să trăim din nou în umbra Crucii și ne amintește mereu de starea de grație pe care a trăit-o Sfânta Elena, mama Sfântului Constantin cel Mare, când a descoperit Lemnul Răstignirii, dar și de lumina care a izvorât din Sfânta Cruce când Patriarhul Macarie al Ierusalimului a înălțat-o deasupra amvonului în Biserica Învierii din Ierusalim, în anul 335 d.Hr. De atunci, noi creștinii, încercăm să recunoaștem această slavă a Sfintei Cruci, pe care Stăpânul vieții, Domnul nostru Iisus Hristos, a fost răstignit.

„Crucea slavei” este expresia liturgică pe care înmografiile au inserat-o în cântările acestei zile de praznic. Această formă geometrică, acest semn a devenit sceptrul și mândria tuturor creștinilor, determinând pe Sfântul Apostol Pavel, cel care s-a întâlnit cu Dumnezeu în lumina orbitoare pe drumul Damascului, să spună în epistolele Sale că ea este obiectul mândriei sale apostolice: „Iar mie să nu-mi fie mă lăuda decât numai în Crucea lui Hristos” (Gal. 6, 14), dar și sursa puterii care îl animă în călătoriile misionare și înaintea prigonitorilor: „Cuvântul crucii pentru cei ce pier este nebunie, iar pentru noi cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu” (I Cor. 1, 18).

În Evangheliile stă scris că „Dumnezeu așa de mult a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Vedem aici afirmată dragostea infinită a lui Dumnezeu față de lume, o dragoste liberă, o dragoste dezinteresată, prin

care se dăruiește pe Sine lumii întregi în încercarea de a recupera pe om și a-l reaseza în ipostaza de partener de dialog, depozitar al darurilor Sale dumnezeiești. Dumnezeu vrea să vedem plener manifestată în acest semn taina Sfintei Treimi, această plenitudine a relației dintre Tată și Fiul: „Părinte... preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească.” (Ioan 17, 1).

Crucea deschide dialogul iubirii infinite

Așadar, dragii mei, crucea nu este o portiță de scăpare, nu este un refugiu. Dacă ascultăm cu atenție acest dialog al iubirii depline și infinite dintre Tatăl și Fiul care există din veac, ne dăm seama că în mijlocul acestei iubiri vrea Dumnezeu să ne introducă. Dacă observăm ceea ce se întâmplă, dacă ne deschidem către Dumnezeu, și ascultăm acest Cuvânt ultim care izvorăște din profunzimile Sale, pentru fiecare dintre noi, deci dacă acceptăm crucea, acest dialog este posibil. Este un dialog al iubirii infinite a lui Dumnezeu pentru noi, însă, din cauza păcatelor noastre, este un dialog dramatic. Cu toate acestea dragostea Domnului triumfă peste toate, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Cel care tinde spre viață veșnică îl are pe Tatăl, iar cel care îl are pe Tatăl, îl are pe Fiul. Dar Fiul se dăruiește pe Sine lumii pentru a o salva: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat” (Ioan 3, 16).

Așadar răul, suferința și moartea sunt absorbite în iubirea lui Dumnezeu. Nu există afirmație mai relevantă decât aceea făcută de Sf. Ap. Pavel în Epistola Către Filipeni: „Dumnezeu L-a preînălțat și

I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume; ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt” (Filipeni 2, 9-10). Așadar Tatăl a dat Fiului propria Sa natură, dându-I nume. Să ne amintim de Evanghelia după Ioan, capitoul 17, versetul 6, unde Hristos spune: „Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume”, asta înseamnă că Tu ești taina profundă a iubirii infinite. Dumnezeu și-a dăruit ființa Sa, până la capăt. Întreaga Sa atitudine se justifică numai prin Cruce. De aceea crucea este slăvită. Este pentru noi, căci ne oferă mântuirea și ne dăruiește viața binecuvântată în germenul vieții noastre și va înflori întru slavă.

Oare credem noi că viața veșnică este în însăși inima noastră, mai puternică decât orice, depășind orice obstacol, animând totul și străbătându-ne viața și libertatea? Acestea toate nu le vom putea descoperi decât doar asumându-ne crucea personală! De aceea astăzi, în ziua Înălțării Sfintei Cruci, suntem chemați să ne descoperim crucile noastre, adaptate vieții noastre, în perspectiva învierii. Suntem chemați să ne purtăm și să ne suportăm crucile, până în ziua în care se vor topi în iubirea infinită a lui Dumnezeu Care S-a dăruit pe Sine pentru mântuirea lumii.

Rememorarea patimilor lui Hristos

Sărbătoarea de astăzi ne trimite cu mintea și la evenimentul din Vinerea Mare. Evanghelia zilei (In, XIX, 6-11; 13-20; 25-28; 31-35) ne reamintește pe scurt despre patimile Domnului Hristos, care a murit răstignit pe Cruce, care de atunci a devenit drapelul și simbolul creștinilor.

Astăzi, așadar, este o zi de doliu, de meditație, de ajunare, de rugăciune. Textul evangheliei după Ioan ne amintește despre suferințele lui Hristos pe Cruce. Am ascultat din nou procesul lui Iisus, crucificarea Sa, ultimele Sale cuvinte rostite pe Cruce, scurte, dar pline de semnificații. Cele șapte cuvinte rostite de pe cruce sunt de o fulburătoare durere și poartă în ele un sfâșietor strigăt, nu de neputință și frică în fața morții, ci al unei iubiri totale, dincolo de limitele înțelegerii umane, al unei iubiri *nebune* a lui Dumnezeu pentru om, după cum îl numește teologul P. Evdokimov. Aceste cuvinte concentrează ca într-o sămânță semnificația prezentei istorice a lui Dumnezeu-Omul și determină la rândul lor cutremurul naturii care pare să pecetluiască adevărul spuselor: „Săvârșitu-s-a”.

Cuvântul „Mi-e sete” (In. 19, 28), rostit înaintea de a-și încredința Duhul în mâinile Părintelui Ceresc, este unul dintre cele șapte cuvinte rostite de Hristos pe Cruce. Așadar, Evangelistul Ioan relatează în evanghelia sa că lui Iisus, suspendat pe Cruce, îi este sete. O exegeză riguroasă ne conduce la interpretarea cererii lui Iisus ca fiind geamătul suprem al unui crucificat lăsat pradă chinului de a fi însetat din cauza epuizării fizice, a durerii, a căldurii și a calvarului la care fusese supus. În același timp, cunoscând că Sfântul Apostol și Evangelist Ioan a fost martor ocular al ultimelor ceasuri din viața istorică a Învățătorului, și că, prin urmare, în momentul relatării a re trăit momentul, putem medita, așezându-ne împreună cu el la picioarele Crucii ridicată astăzi în mijlocul Bisericii și al inimilor noastre, la încomensurabila densitate a acestui strigăt al lui Iisus, căci el pare să reveleze partea cea mai ascunsă a persoanei Sale și a vieții Sale printre oameni.

Setea de comuniune

„Mi-e sete.” Iisus crucificat este imaginea perfectă a ascultării față de Tatăl, căci setea aceasta nu l-a părăsit nici o dată. „Mâncarea Mea”, nu încetează El să repete, „este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine să săvârșesc lucrul Lui” (Ioan 4, 34). Paharul suferinței din Ghetsimani i-a adăpat și împlinit lucrarea mesianică și vocația de Miel al lui Dumnezeu sacrificat pentru ridicarea păcatului lumii (In. 1, 29). Așezat în mijlocul apostolilor El le spune că trupul și sângele Său sunt adevărată mâncare și băutură (In. 6, 55) nu pentru întreținerea vieții biologice aici pe pământ, ci pentru viața cea veșnică în Împărăția lui Dumnezeu, acolo unde doar cei care sunt mistuiți de răvna pentru dreptatea lui Dumnezeu pot intra (Mt. 5, 2-12).

„Mi-e sete.” Brațele Sale întinse pe cruce de durerea cuielor sunt brațele iertătoare deschise spre a întâmpina și înălța pe oameni, pentru a îmbrățișa pe păcătosul pocăit și întors la Părintele Ceresc, pentru a cuprinde umanitatea întreagă într-o îmbrățișare a iubirii nemărginite, unul și același gest care a fost prevăzut și prorocit: „Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine” (Ioan 12, 32). Hristos pe cruce este de fapt hrana și băutura celor care în primele secole erau numiți în derâdere adoratori ai crucii (crucicolae), căci pentru ei Capul Său era aplecat pentru a asculta șoapta umanității în genunchiate la picioarele crucii, iar sângele Său a curs pentru a înnoi sângele prietenilor răniți ai Mielului Hristic.

Setea de oameni se referă la dragostea de oameni pe care o are în comun cu Tatăl, iar aceasta ne duce cu mintea la scena de la fântâna lui Iacov, atunci când

Întoarcerea la Biserică din robia Pandemiei

Pr. Petru Roncea

Literatura profetică a Vechiului Testament dezvăluie dependența înfloririi și decadenței marilor imperii (egiptean, asiro-babilonian, medopersan sau roman) de micul stat evreu, ce avea să se impună înaintea tuturor popoarelor prin slava de negrăit a Templului din Ierusalim, zidit de Solomon.

În funcție de viața duhovnicească a poporului ales, se nășteau și

mureau marile puteri vecine, în funcție de fidelitatea lui Israel în relația sa directă cu Dumnezeu. Observăm cum idolatria sau orice păcat pot agita Nilul, Eufratul sau Tibrul, ca un răspuns amenințător de suflare războinică în direcția Templului Domnului. Putem înțelege dar, că actuala Pandemie nu-i nici mai mult, nici mai puțin, decât o compensare a dezechilibrului ivit, prin călcarea unui legământ veșnic dintre

om și Creator: „Voi îmi veți fi Mie popor, iar Eu vă voi fi vouă Dumnezeu.” (Ieremia 11, 4) Prin umare, încălcând termenii înțelegerii, compensarea putea însemna, odinioară, orice fel de robie, așa cum astăzi, pandemia poate fi văzută ca o plagă.

În toate aceste pedepse de negrăit, Dumnezeu și-a manifestat dintotdeauna aceeași dorință, anume ca măcar o rămășiță

 El cere Samarincei apă zicând: „Dă-mi să beau”. Așa își începe Iisus dialogul cu femeia samarineancă (Ioan 4, 7). În acel moment lui Iisus îi era sete pentru că mersese prin soare în miezul zilei. El voia să își stingă setea. Dar continuarea dialogului ne arată că El era însetat după un suflet, cel al femeii samarince, și, prin acela, de cele ale tuturor ființelor umane. Doar acestea îi puteau potoli setea iubirii Sale și, totodată, Duhul lui Dumnezeu, Cel ce se putea face în om izvor de apă vie, putea potoli setea de veșnicie a omului. □ Surprinderii □ femeii samarince referitoare la posibilitatea ca un iudeu să îi vorbească, Iisus îi răspunde astfel: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie.” (Ioan 4, 10) □ Și, dacă ne aducem aminte, dialogul continuă, până când femeia samarineancă recunoaște în sine însăși setea de această apă vie, care izvorăște din inima Omului pe care îl are în fața ei. Iată deci Hristosul, care devine izvor de viață vie pentru toate conștiințele ridicate din păcat, trezite

de iubirea Celui care a murit pentru noi păcătoșii. Dialogul de la Fântâna lui Iacov devine astfel tabloul în care este zugrăvită setea căutării reciproce a omului și a lui Dumnezeu mistuiți de dorul regăsirii în comuniune divino-umană.

Iubirea infinită salvează lumea

□ Cu adevărat setea lui Iisus este iubirea, este dorința imensă pe care o poartă în inima Sa și în misiunea Sa de mântuire a oamenilor, a tuturor oamenilor. Îi este sete de mulțimile de șchiopi, înfirmi, orbi, surzi și muți, de toți păcătoșii pământului... Și continuă să îi fie sete de noi toți. Cel care știe să iubească știe și că iubirea te face să rămâi prizonierul celui iubit. Hristos a fost atât de însetat de oameni, încât a impregnat umanitatea Sa cu toate slăbiciunile noastre, cu toată suferința noastră, cu toate păcatele noastre și le-a răstignit pe cruce.

Iubirea, când izvorăște din Dumnezeu, depășește limitele umanului. Ea ajunge cât înfinitul lui Dumnezeu, cât

să ridice oamenii din păcat și să îi salveze de fatalitatea umbrei morții.

De aceea astăzi suntem chemați să vedem în Sfânta Cruce așezată în mijlocul bisericii și al comunității noastre un izvor fășnitor de har, un izvor care a făcut să curgă cu putere apa vie, care a făcut să izvorască deplina credință că sângele lui Hristos, vărsat pe Golgota, a devenit hrană pentru viața veșnică, medicament al nemuririi.

Trebuie să spunem aceasta pentru toți cei care au ales să stea alături de Hristos cel răstignit pe cruce. Nu trebuie să însetăm după confort, plăceri efemere, bani, succes. Rezultatul unor astfel de dorințe îl cunoaștem, din nefericire, și nici una dintre ele nu se arată a fi benefică. Dar și-au dovedit eficacitatea setea de realități superioare, de valori spirituale, care prin ele însele stau la baza vieții umane și a societății în ansamblu, cum ar fi setea de adevăr, de dreptate, de iubire, de speranță, de autodepășire, setea de Dumnezeu. Doar această sete ne va ajuta să ne înălțăm simțirea, răstignindu-ne voința și gândirea în încercarea de a urma lui Hristos cel răstignit și înviat.

➔ a lui Israel să reaprindă flacăra Templului, ruinat și părăsit, spre a oferi lumii calea spre mântuire. Întoarcerea la Biserică, din Robia Pandemiei, va descoperi și în zilele noastre „rămășița”, de care se va folosi Hristos în grăbirea Celei de-a Doua Veniri.

Să pornim de la o lecție biblică, oprindu-ne atenția la modul în care ruinele Ierusalimului s-au refăcut sub Zorobabel, Ezdra și Neemia.¹ Ce-au făcut fiecare din ei, aflăm din cartea lui Ezdra și din cea a lui Neemia.

Primul lucru, de care s-au apucat beneficiarii decretului de eliberare, emis de către Cyrus (cca. 538 î.d.Hr.), regele perșilor, sub comanda lui Zorobabel, a fost rezidirea din ruine a templului, după modelul preluat de la cei mai bătrâni evrei, care apucaseră să-l vadă zidit de Solomon, mai înainte de a fi dărâmat la plecarea în robia babiloneană. După o perioadă mai grea, de staționare a lucrărilor, Zorobabel le reia, odată cu venirea la putere a lui Darius (521-486 î.d.Hr.) și, mai cu seamă, datorită ajutorului moral susținut de profeții Agheu și Zaharia, reușind astfel să ridice Cel de-al Doilea Templu, sfințindu-l cu mare bucurie și-n acorduri de psalmi (vezi Ps. 145-148), cunoscuți pînă astăzi ca aparținând lui Agheu și Zaharia.

După 70 de ani, sub un nou edict de repatriere, apare un alt val de iudei, în frunte cu Ezdra. Acesta constată că Legea și Templul sunt profanate de fărădelegile poporului, între care căsătoriile cu femei de alt neam constituiau o primă cauză a pustiirii locului sfânt. Repunerea Legii de către iudei în prim-plan a trezit însă un puternic curent ostil, în fruntea căruia s-au așezat Sanbalat și Tobie, lideri ai arabilor și amoniților, supărați pe Ezdra.

Dar ceea ce a făcut Neemia după aceea, este de neapărată trebuință să aflăm. Fiind paharnic al regelui persan

Artaxerxes (465-424 î.d.Hr.), auzise de la niște călători veniți din Iudeea de starea ticăloasă în care ajunsese iarăși Ierusalimul. În plus, Ezdra nu reușea să se mai impună în fruntea poporului și să-l stăpânească, pentru a nu se întoarce la fărădelegile dinainte. În fruntea altor iudei domnici de a săruta pământul Canaanului, Neemia ajunsese la Ierusalim și constatarea îi fu nespuse de dureroasă: Incinta Templului fusese zidită, însă zidurile de apărare erau dărâmate. Din această cauză, răufăcătorii puteau pătrunde ușor, mai ales noaptea, pentru a profana Templul Domnului. Și ce-a făcut Neemia, în această situație? A înconjurat în prima noapte cetatea și a observat în ce stare jalnică se aflau porțile ei. Apoi, cu toată batjocura lui Tobie și a lui Sanbalat, s-a apucat de refacerea zidului, împărțind lucrul pe grupe de muncitori și dându-le sfatul să apere în același timp ceea ce zideau, cu o mână mânuind mistria, iar cu cealaltă sabia.

Și, în timp ce Neemia ridica zidul de apărare a curții Templului Domnului, preotul Ezdra nu contenea a citi poporului Legea din amvonul templului, până când toată osteneala sa și-a atins scopul. Atunci, ieșind preotul Ezdra împreună cu Neemia pe o poartă din zid, a împărțit poporul în două, în fruntea uneia așezându-se Ezdra și pornind în cântări de psalmi să

înconjoare zidul dintr-o parte, iar Neemia, cu cealaltă jumătate, pe partea cealaltă. Și înconjurând fiecare tot zidul, au intrat pe aceeași poartă înăuntru, în Templul Domnului, această procesiune însemnând sfințirea și consacrarea zidurilor ca element de apărare.

Ce învățăminte tragem din toate acestea? Ceea ce ne-a lipsit și încă ne lipsește nouă, creștinilor, nu este Adevărul, pe care-L avem în noi încă de la Botez, căci Sf. Pavel ne lămurește: „câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat.” (Galateni 3, 1) Nu mai avem trăirea lui Hristos, uneori atât de străină neamului nostru de astăzi. Zidurile nu înseamnă, oare, viața de credință care certifică existența Adevărului înăuntrul inimii? Neemia nu s-a ocupat de Templu; acesta exista. Ci, a reconstruit zidurile din jurul templului, consacrand astfel viața cultică într-un spațiu sacru și neprihănit. Nu cumva simțim că azi Hristos este batjocorit, Biserica nu este cinstită și Adevărul este călcat în picioare? Că viața trebuie schimbată, prin lupta împotriva tuturor păcatelor ce întinează ființa noastră spirituală, pentru ca apoi Mântuitorul să strălucească în noi în toată slava Crucii și Învierii Sale?

Pentru ca Adevărul păstrat de Biserică să strălucească tot mai mult, să avem curajul lui Neemia de a construi ziduri împrejurul Bisericii, adică de a înconjura templul inimii cu faptele credinței iubitoare de Dumnezeu.

Prin urmare, întoarcerea la Biserică din Robia Pandemiei este acel „nimic nou sub soare”. Și, vai, nici nu-i dat a fi tuturor. Vor rămâne unii dintre creștini robi Pandemiei, mulțumiți de belșugul vieții și de liniștea de dincolo de canoanele Bisericii. Însă, în mod cert, Hristos va marca istoria pe mai departe, cu „rămășița” ce se întoarce la viața liturgică dinlăuntru unei Biserici fortificate, împotriva tuturor atacurilor Sanbalaților vremurilor de pe urmă.

Celui ce flămânzește pentru Hristos, harul i se face hrană; celui ce însetează, băutura preadulce; celui ce tremură de frig, haină; celui ostenit, odihnă; celui ce se roagă, deplină încredințare; celui ce plânge, mângâiere.

(Marcu Ascetul, Filocalia I, Ed. Harisma, București, 1993, p. 325)

Hirotonie pe seama parohiei Vișoara

În ziua când Biserica a prăznuit, printre alții, și pe Sfântul Arsenie Capadocianul, nașul de botez al Sfântului Cuvios Paisie Aghioritul, ocrotitorul spiritual al familiei cântărețului parohiei Vișoara, Teofil și Andreea Roncea, pe 10 noiembrie 2020, la Catedrala Arhiepiscopală din Roman, a avut loc hirotonirea întru diacon pe seama parohiei Vișoara a teologului Teofil Roncea.

După o vreme de slujire în treapta de diacon, duminică, 15 noiembrie 2020, în prima zi a Postului Nașterii Domnului, tot în Catedrala Arhiepiscopală Tomășcană, părintele diacon Teofil a primit darul preoției prin punerea mâinilor Părintelui nostru Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.

Desfășurarea misiunii sacerdotale ca misionar în Parohia Vișoara vine și ca o afirmare a prețurii familiei de către Arhiepiscopul nostru Tomășcan care a spus între altele: „Anul acesta, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a dat ca temă de dezbatere familia. Astăzi familia trece printr-o criză deosebită. În familia preotului găsim ideea de paternitate, deoarece preotul este tată pentru copiii din familia sa, dar este și părinte pentru copiii duhovnicești încredințați de Dumnezeu, în familia lărgită a parohiei. Familia este cel mai important eveniment care se petrece în viața Bisericii, deoarece ea este un nucleu al Împărăției lui Dumnezeu. Familia este biserica de acasă ce se străduiește să înmulțească darul Duhului Sfânt, rămânând conectată la viața liturgică.” Fie ca și părintele Teofil să-și înmulțească darul primit spre slava lui Dumnezeu și propășirea Bisericii!

Troițele parohiei - porțile cerului

La Troița Sfintei Treimi – un nou început catehetic la Viișoara

Programul catehetic anual în arealul misionar al parohiei Viișoara cuprinde zece popasuri duhovnicești la cruci și troițe. Primul astfel de popas catehetic a avut loc în seara sărbătorii Sfintei Treimi, luni, 8 iunie 2020 la troița cu acest hram de la locul numit Valea Podului.

În aerul liber și dominat de mireasma florilor de salcâm și alteiului înflorit, în preajma celor două fântâni

de lângă troița Sfintei Treimi, viișorenii au fost împreună-rugători la slujba sfințirii apei, a resfințirii celor două fântâni și la Acatistul Sfintei Treimi, primind și cuvântul catehetic izvorât din textul Acatistului: „Sfânt ești, Doamne Dumnezeu nostru, Cel ce în fața lui Adam cu chipul și asemănarea Ta, pe noi pe toți ne-ai cinstit și bunătăților Raiului moșteni ne-ai făcut” (Icosul al 5-lea).

Bucuria revederii după însingurarea din trista primăvară a acestui an a născut nădejdi de revenire la libertatea îmbrățișării în dragostea lui Iisus Hristos.

Fie ca binecuvântarea Arhiepiscopului nostru Ioachim să înobileze cu har acest popasuri duhovnicești din cadrul misiunii catehetice a parohiei Viișoara, popasuri de apropiere și cunoaștere reciprocă în familia parohiei.

Troițele parohiei - porțile cerului

Al doilea popas catehetic lângă troița închinată Sfinților Apostoli Petru și Pavel

În seara zilei de 29 iunie 2020, troița „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, din Vișoara, și-a sărbătorit împlinirea. Ridicată de familia Lucian și Mihaela Vrânceanu, în amintirea unicului fiu Paul Vlăduț, plecat cu șapte ani în urmă la cele veșnice la vârsta de 22 de ani, troița aduce aminte trecătorilor nu doar de ctitorii ei, ci și de evlavia

ce se cuvine față de un astfel de loc de rugăciune și reculegere sufletească. Cuvântul catehetic a evidențiat, din cuprinsul Acatistului, starea de îndumnezeire a celor doi corifei ai Apostolilor prin care au fost părtași vederii dumnezeieștii firi a lui Hristos și celui de-al treilea cer.

La bustul ștefanian de la Vișoara, o rugăciune pentru noi altare

Seara zilei de 2 iulie 2020, sub razele soarelui neîmblânzit, ne-a plecat la rugăciune către ziditorul de locașuri sfinte, Marele și Sfântul Voievod Ștefan al Moldovei, spre a-i cere, după Acatistul de laudă închinat sfințeniei sale, să zidească altare lui Hristos în inima creștinilor din Vișoara și de pretutindeni în care să se actualizeze zilnic Jertfa

iertătoare a Domnului. Bustul ștefanian, din curtea Școlii din Vișoara, ridicat aici cu osârdia unui grup de credincioși animat de prof. Florica Vleja, ne aduce aminte iar și iar de „atletul lui Hristos” și că ființăm pe aceste meleaguri în credința strămoșească ortodoxă într-un mod covârșitor datorită credinței și iubirii lui Dumnezeu.

Troițele parohiei - porțile cerului

Al cincilea popas catehetic la Vișoara, lângă Troița închinată Sfintei Cruci

Duminică, 26 iulie 2020, în fapt de seară, o parte din credincioșii Vișoarei au poposit lângă Troița închinată Sfintei Cruci (1 august) pentru a participa la sărbătoarea hramului acestei Troițe care se ține în fiecare an în ultima duminică a lunii iulie. Cuvântului catehetic i-a

precedat slujba sfințirii apei și rostirea solemnă a Acatistului Sfintei Cruci. Dintre sfinții acestei zile, Sfânta Muceniță Paraschevi din Roma, care poartă în icoană într-o mână Sfânta Cruce, în cealaltă, o tipsie cu ochii vindecați ai împăratului Antonin, ne-a arătat cum vindecarea

celor doi orbi de Mântuitorul, minune relatată în Evanghelia acestei Duminici, se prelungește în viața Bisericii prin faptele minunate ale sfinților a căror sfântă privire este Cinstita Cruce (Icosul al 12-lea). Următorul popas, pe Taborul parohiei. Doamne ajută!

O seară însoțită la Troița Sfântului Ilie

Troițele parohiei - porțile cerului

Pe seară, în sărbătoarea Sfântului Ilie Tesviteanul a anulului mântuirii 2020, buna întocmire a văzduhului de după ploaia îmbelșugată ne-a fost semn binevoitor al Prorocului să ne putem întâlni pe „Carmelul” din proximitatea Troiței ce-l odihnește pe Omul lui Dumnezeu în mijlocul parohiei Vișoara. După tradiția deja împămantenită, s-a sfințit apa, elementul de lucru al Sfântului Ilie odinioară și acum, după care s-a înălțat cântare de laudă Prorocului prin Acatistul întocmit și s-au binecuvântat prinoasele pământului spre a fi împărțite celor prezenți. Am învățat și aici că nu doar

Sfântul Ilie așteaptă de la fiecare trăirea vie a credinței, ci fiecare sfânt al cărui nume-l purtăm și fiecare ceată de sfinți din sinaxarul zilnic își au privirile spre poporul lui Dumnezeu ca să nu se bată

pe căile păcatului, ci, urmând calea mântuirii, să le înobileze sărbătoarea cu bucurie nesfârșită. A fost al patrulea popas catehetic de peste an la Vișoara, sub mantia Arhiepiscopului nostru Ioachim.

Aș șaselea popas catehetic la Vișoara lângă troița închinată Taborului

În seara zilei de 6 august 2020, pe culmea dealului Văratici unde se află troița închinată Schimbării la Față a Domnului, credincioșii din ținutul muntos al parohiei și-au sărbătorit hramul acestui loc de închinare ce le aduce aminte că, la înălțime stând, trebuie să-și pună în lucrare credința,

nădejdea și dragostea, cele trei virtuți teologice fără de care nu pot vedea lumina taborică. Prezența Duhului Sfânt s-a aflat pogorând asupra apei pe care a sfințit-o spre oferire de daruri cerești celor prezenți. Cuvântul catehetic a dezvoltat dialogul dintre Moise și Ilie cu Iisus, despre Patimile

iminentă din Ierusalim, punându-se accentul pe icoana suferinței lui Mesia ascunsă în unele fapte petrecute în viața celor doi proroci. Cu binecuvântarea Arhiepiscopului nostru Ioachim, al șaselea popas catehetic din anul pandemic 2020 s-a sfârșit cu o agapă frugală din darurile pământului.

Troițele parohiei - porțile cerului

Popas duhovnicesc la Troița Sfintei Parascheva, din Viișoara

La ceasul al IX-lea din ziua de 14 octombrie 2020, în parohia Viișoara a avut loc un popas duhovnicesc la troița închinată Sfintei

Cuvioase Parascheva, al nouălea hram de peste an din panteonul celor zece troițe și cruci ale parohiei. După slujba sfințirii apei, s-a făcut slujba Paraclisului Sfintei Cuvioase Multmilostivei Parascheva și s-a ținut cuvântul catehetic despre prezența Cuvioasei care, „merge-n taină, ca o mamă, să ducă daruri divine celor ce numele-i cheamă” (din mesajul poetic al IPS Ioachim la sărbătoarea Sfintei Parascheva). Bucuria serii s-a împlinit și prin prezența la troița Sfintei Parascheva din Viișoara a Părintelui protopop Ioan Bârgăoanu, căruia-i mulțumim cu reverență.

Troițele parohiei - porțile cerului

De vorbă cu îngerii

Duminică, 8 noiembrie 2020, de ziua Sfinților Voievozi și a tuturor puterilor cerești, o parte dintre credincioșii Vișoarei a încheiat șirul celor zece popasuri duhovnicești de peste an la troițele și crucile parohiei, ultimul fiind acesta, la troița Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, situată la intrarea în parohie dinspre Târgu Ocna.

În fapt de seară, după sfințirea apei, a urmat un dialog cu cei doi Arhangheli rezumat în Acatistul care a evidențiat numeroasele prezențe angelice în cuprinsul istoriei biblice, de la crearea lumii nevăzute și până la slujirea îngerilor în Biserica primară notată în cărțile Noului Testament. Săvârșite cu bine cuvântarea arhipăstorului nostru

Ioachim, aceste popasuri catehetice aduc în fiecare an folos duhovnicesc celor prezenți. Înscrise deja în tradiția locală, popasurile de hram la troițele și crucile parohiei Vișoara încununează efortul catehetic misionar, atrăgând în mreaja Cuvântului mulți pești cuvântători pentru Împărăția Lui Dumnezeu.

Harul se ascunde, cum am zis, din însăși clipa în care ne-am botezat în adâncul minții. Dar își acoperă prezența față de simțirea minții. Din moment ce începe cineva să iubească pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într-un chip de negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții. Prin aceasta, cel ce vrea să țină cu tărie lucrul pe care l-a aflat, vine la dorința să vândă cu multă bucurie toate bunurile cele de aici, ca să cumpere cu adevărat țarina în care a aflat ascunsă comoara vieții.

(Diadoh al Foticeii, Filocalia I, Ed. Harisma, București, 1993, p. 452).

Botezul - poarta triumfală a Împărăției cerești Te unesti cu Hristos?

Au primit Taina Sfântului Botez, în anul 2020, la Viișoara:

Rebeca-Andreea Pruteanu

Sâmbătă, 31 mai 2020, a avut loc săvârșirea Tainei Sfântului Botez pentru Rebeca-Andreea, fiica familiei Mihail și Camelia-Mariana Pruteanu, din Viișoara, nași fiindu-i familia Nicolae-Ciprian și Oana-Mădălina Palade, din București. Dreptul la moștenirea Împărăției Cerești și l-a câștigat. Rămâne să-și pună în lucrare darurile primite prin Tainele inițierii creștine spre bucuria părinților, a nașilor și a Bisericii. La mulți ani, Rebeca-Andreea!

Ianis Andrei Ciobotaru

Sâmbătă, 27 iunie 2020, în biserica din Viișoara a avut loc Taina Botezului pruncului Ianis Andrei, fiul familiei Ciprian și Mărioara Simona Ciobotaru. Purat de brațele nașilor Adrian și Antonela Ciobotaru, din Târgu Trotuș, Ianis Andrei a devenit moștenitor al Împărăției cerești prin cele trei Taine ale inițierii creștine: Botezul, Mirungerea și Euharistia. Fie ca, hrănit cu dumnezeieștile Taine, să crească credincios și sănătos, spre bucuria părinților, a nașilor și a întregii comunități în mijlocul căreia va trăi cu ajutorul lui Dumnezeu. La mulți ani, Ianis Andrei!

Andrei Dănăilă

Sâmbătă, 18 iulie 2020, pruncul Andrei, fiul lui Cezar-Alin și al Florentinei-Elena Dănăilă, purtat de nașii Florinel și Cornelia Dănăilă, a devenit membru al Bisericii prin primirea celor trei Taine de inițiere creștină: Botezul, Mirungerea și Euharistia. Crășmuța în care a fost primit de nași din baia cristalniței îi va fi mărturie peste ani și amintire a nevinovăției sufletului curățit prin apă și prin Duh. Fie ca, păstrată cu evlavie în casă, crășmuța să-l însoțească pe Andrei pe tot parcursul vieții pământești. La mulți ani, Andrei, cu sănătate și mântuire!

Alexandru-Vasile Ababei

Sâmbătă, 25 iulie 2020, la biserica din Viișoara a avut loc botezul lui Alexandru-Vasile, fiul lui Vasile și Luminița Ababei, din Viișoara, nași fiindu-i familia Ciprian și Cristina Gafton, tot din Viișoara. Născut în 11 noiembrie 2019, perioada pandemiei i-a întârziat primirea celor trei Taine cerești ale intrării în arena Bisericii, Botezul, Mirungerea și Euharistia. Dumnezeu a binevoit să se întâmple acest eveniment unic din viața omului, Botezul său, în această zi. Să crească mare Alexandru-Vasile și să fie bucurie părinților și nașilor săi. La mulți ani!

Patrick-Ștefan Crăciun

În data de 23 august 2020, Patrick-Ștefan Crăciun, fiul familiei Valentin și Carmen Crăciun, a primit Taina Sfântului Botez, nași fiindu-i familia Cornel și Cristina Brandabur, din Dofteana. Născut în Italia, în 20 martie 2020, a intrat în Trupul Bisericii prin cele trei Taine: Botezul, Mirungerea și Euharistia, fiind darul dintâi primit de părinții săi din partea lui Dumnezeu. Să crească mare și sănătos Patrick-Ștefan. La mulți ani!

Rebeca Leășcu

În ziua pomenirii măritului Ierarh Spiridon cel sfânt de minuni făcătorul, 12 decembrie 2020, la Viișoara a avut loc Taina Sfântului Botez pentru Rebeca Leășcu, fiica părinților Petrică și Lidia, purtată pe brațe de nașii Andrei-Constantin și Maria Iamandi, din Roman. De acum împreună moștenitoare a bunătăților cerești împreună cu ceilalți patru frați ai ei, Ciprian, Ștefan, Iustina și Maria, se va strădui și ea să-L afle pe Hristos împlinindu-L poruncile în spatele cărora stă ascuns pentru cei care-L caută. Să crească mare, sănătoasă trupește și sufletește și înțeleaptă. La mulți ani, Rebeca!

Taina Nunții prefigurează veșnicia

Primește cununile lor în Împărăția Ta!

Au primit Taina Sfintei Cununii, în anul 2020, la Vișoara:

Teofil Roncea și Andreea Ioniță

La finele anului bisericesc, pe 29 și 30 august 2020, la Vișoara a avut loc o cunună de slujbe având în atenție Taina Sfintei Cununii a tinerilor Teofil Roncea, cântărețul bisericii din Vișoara, și Andreea Ioniță, din parohia Dumbrăveni, Suceava. Cu participarea la strană a mirilor, vineri seara s-a săvârșit slujba privegherii pentru cinstirea sărbătorii Tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul, cel care ocrotește familia creștină. Sâmbătă, de dimineață, s-a săvârșit

slujba Canonului sărbătorii, Sfânta Liturghie și parastasul pentru cei adormiți ai ambelor familii, familia mirelui, a preotului paroh al Vișoarei, și cea a părintelui Vasile și Doina Ioniță, din parohia Dumbrăveni, părinții miresei. După seara duhovnicească de sâmbătă, Duminică, 30 august, cu prezența mirilor și a nuntașilor, s-a săvârșit Utrenia și Dumnezeiasca Liturghie de un sobor de preoți sub protia Preacuviosului părinte Vicar Arhimandrit Pimen Costea. La timpul convenit, mirii s-au împărțășit cu Dumnezeieștile Taine. La miezul zilei de duminică, când soarele era la empireu, a avut loc Taina Sfintei Cununii, împreună slujind și părintele Ioan Bârgăoanu, protopop al Oneștiului. După masa de obște la care au participat și enoriașii parohiei prezenți la biserică, nunții dându-i-se

astfel un caracter parohial, plecarea spre seară a duminicii a avut același caracter duhovnicesc ca sâmbătă seara: cuvântări despre nuntă, cântări duhovnicești specifice etc.

Cinstirea punerii în raclă a brâului Maicii Domnului în ziua de luni, 31 august a făcut ca cele trei zile să ascundă tainic icoana Deisis, Sf. Ioan Botezătorul și Maica Domnului stând de-a stânga și de-a dreapta Duminicii, ziua Domnului cel Înviat, în miezul acestei icoane săvârșindu-se Taina Nunții.

Primește, Doamne, cununile lor în Împărăția Ta și binecuvântează pe mirii Teofil și Andreea cu pace și bucurie.

Ion Hoha și Anișoara Tamaș

Sâmbătă, 5 septembrie 2020, a avut loc Taina Sfintei Cununii pentru tinerii Ion Hoha, din Viișoara, și Anișoara Tamaș, din Neamț, nași fiindu-le familia Petru și Geta Hoha, din Viișoara. Când cei doi devin un trup prin Taina Nunții în care Duhul Sfânt lucrează în chip nevăzut, atunci fiecare din cei doi se bucură de bucuria celuilalt și suferă când celălalt are o durere. Însăși privirea unuia spre celălalt se transformă într-una în care ești gata să-ți dai și viața pentru celălalt, dacă se cere asta. Iubirea dumnezeiască dintre soți e rodul Tainei Nunții și ea este darul lui Dumnezeu revărsat peste cei care pășesc cu credință pe această cale îngustă a familiei. Ne rugăm pentru ca întru mulți ani să trăiască fericiți cei doi soți Ion și Anișoara! La mulți ani!

Lansare de carte la parohia „Sfântul Nicolae” Viișoara „Cuvântări funebre”, vol. III

Duminică, 18 octombrie 2020, credincioșii parohiei „Sfântul Nicolae” Viișoara și nu numai au participat la un act cultural special, deopotrivă și catehetic în arealul misionar parohial: lansarea volumului al treilea al cărții „Cuvântări funebre” ce cuprinde cincizeci de rostiri la tot atât de înmormântări, cuvântări ce se adaugă altor nouăzeci și două cuprinse în primele două volume tipărite anterior, sub semnătura preotului paroh Petru Roncea. Apărut cu binecuvântarea IPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, în Editura Filocalia de la Roman, volumul a fost prezentat de părintele Dr. Petru Păvăl, de la parohia „Pogorârea Duhului Sfânt”, Onești, și de părintele Dr. Daniel Nichita, de la parohia „Sfântul Gheroghe”, Târgu Ocna, cartea bucurându-se de atenția credincioșilor

prezenți care au primit câte un exemplar în dar.

Moartea dreptilor este fericită Viața aceasta este umbră și vis

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

Puluc V.D. Dumitru, din Viisoara, a plecat la Domnul

În data de 12 ianuarie 2020, după ce a participat la Sfânta Liturghie în Duminica după Botezul Domnului, Dumitru Puluc, membru al Consiliului parohial, a plecat fulgerător la cele veșnice, lăsându-și soția Tina văduvă și copiii, Vasile și Nicoleta-Adina, orfani de tată. Implicat în activitățile Bisericii și ale comunității, respectat de consăteni și de cei care l-au cunoscut, ca odinioară Lazăr din Betania, a plecat lăsându-le și pe surorile sale Florica și Maricica fără singurul lor frate, întocmai ca Maria și Marta fără fratele lor Lazăr. O casă a prieteniei, ca cea din Betania, a fost și rămâne casa veșnicului de pomenire Dumitru. Marți, 14 ianuarie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Balan Gheorghe, din Viisoara, ne-a părăsit pentru totdeauna

La doar 64 de ani, Balan Gheorghe, din Viisoara, a plecat din această lume. Singur în ultimii ani, bolnav și neajutorat, s-a stins degrab, precum

o lumânare când vânturile puternice izbesc flacăra-i palpâitoare. Ne-a părăsit de sâmbătă, 18 ianuarie 2019, iar înmormântarea a fost miercuri, 22 ianuarie 2020, la ora 10:00. Dumnezeu să-l ierte!

Vrânceanu Zâncă, din Viisoara, a trecut la cele veșnice

La 77 de ani, după o grea suferință, Zâncă Vrânceanu, din Viisoara, ne-a părăsit, plecând la Domnul, acolo unde suferința trupului nu mai este și lupta cu păcatul se sfârșește. Rămâne soțul ei, Nicolae, văduv, și copiii, orfani de mamă. O suferință îndelungată astins-o încet, încet, până când, în noaptea dintre 27 și 28 ianuarie 2020, a părăsit această lume. Joi, 30 ianuarie 2020, la ora 11:00, a fost înmormântarea. Ne rugăm lui Dumnezeu să-l ierte și cu sfinții Săi să-l odihnească.

Soponaru Cristinel a plecat la Domnul

La aproape 52 de ani, după o suferință apăsătoare, Cristinel Soponaru, din Viisoara, ne-a părăsit pe 28 ianuarie 2020. Își lasă soția, Mioara, văduvă

de prea tânără, ne lasă mai puțini în parohie și merge să guste viața veacului viitor. Joi, la ora 13.30, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Zamfira Turcu, din Viisoara, a trecut la Domnul

La 87 de ani, Zamfira Turcu, din Viisoara, a plecat dintre noi la cele veșnice în seara zilei de 31 ianuarie 2020. Văduvă, dar nu singură, și-a purtat crucea suferinței ajutată de fiul ei Dumitru care și-a petrecut zilele anilor din urmă însoțindu-și mama ca văduvia să-i fie mai ușoară. Eliberată acum de necazurile vieții, stă să primească răspunsul cel bun de la Dreptul Judecător către care zilnic înălța rugăciuni de mântuire. Marți, 4 februarie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Elena Grozavu, la 93 de ani, a plecat la cele veșnice

La înaintata vârstă de 93 de ani, după o grea suferință și o văduvie îndelungată, Elena Grozavu, din Viisoara, a plecat la cele veșnice în dimineața zilei de

Moartea dreptilor este fericită

6 februarie 2020. ☐Suflet milostiv, ☐neavând ☐copii, ☐a crescut din ☐pruncie pe Mircea ☐ca pe fiul ei, ☐oferindu-i dragostea de mamă ce-i lipsea aceștia în singurătatea în care se afla. Anii din urmă i-a petrecând rostind neîncetat rugăciunile pe care le știa pe de rost, ea neputând citi, însă fiind extrem de atentă la ceea ce se cuvenea să facă într-ale credinței. ☐Sâmbătă, 8 februarie 2020, la ora 9:30, a fost înmormântarea. Dumnezeu să o ierte!

Brăila Dan, a plecat din această lume

La doar 51 de ani, singur și copleșit de valurile vieții, Dan Brăila a părăsit într-un mod necunoscut această lume, fiind aflat fără suflare în dimineața zilei de 14 februarie 2020. A fost prietenul nostru și, parcă presimțind că sfârșitul i se apropie, ☐poposea cu sfială în biserică ☐la Sfânta ☐Liturgie, strecurându-se cu greutate să aibă și el parte de o fărâamă de har după care-i tânjea sufletul înstrăinat. ☐Marți, 18 februarie, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Dumitra Costin, la 85 de ani, a plecat la Domnul

La vârsta de 85 de ani și după o grea suferință, un picior fiindu-i amputat în vremea bătrâneții, Dumitra Costin, din Vișoara, a plecat la cele veșnice în ziua de 23 februarie 2020. Văduvă, după ce a purtat împreună cu soțul Mihalache o cruce aparte a unei căsnicii cu mari jertfe, și-a dus ultimii

ani ai vieții sub atenta grijă a fiilor până când Dumnezeu a hotărât ca să se sfârșească și calea vieții ei pe pământ. ☐Marți, 25 februarie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să o ierte!

Ortansa Ciobotaru, din Vișoara, a plecat din această lume

În dimineața primei zile de primăvară, 1 martie 2020, la aproape 90 de ani, Ortansa Ciobotaru, din Vișoara, a plecat la cele veșnice. ☐O suferință îndelungă o țintuise la pat în ultima vreme, poate și urmarea celor aproape șase ani de văduvie, de când soțul ei, Dumitru, a plecat la cele veșnice în toamna anului 2014. Îngrijită de băiatul de acasă, Costel, și de nepotul Vasile, ajutată la nevoile ei de cele două fiice ale sale, și-a purtat necazurile în tăcere până când Dumnezeu a hotărât sfârșitul lor. ☐Marți, 3 martie 2020, la ora 11:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să o ierte!

Zânica Cuibar, la 52 de ani, a plecat la Domnul

La doar 52 de ani, după o suferință grea, Zânica Cuibar, născută în Vișoara, fiica familiei Ion și Mărgărinta Cuibar, din Văratec, a plecat la Domnul în data de 16 martie 2020. Ca un abur e viața noastră. Ce puțin s-a arătat pentru Zânica, doar 50 de ani. O clipă și a dispărut. Să ne rămână în amintire trecerea ei frumoasă prin această lume. ☐Miercuri, 18 martie

2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să o ierte!

Ileana Grozavu a înviat spre viața cea veșnică

În Învierea Domnului stau ascunse învierile noastre. Ileana Grozavu, după 78 de ani de viață, soția venerabilului Mitică Grozavu, a înviat și ea spre viața nemuritoare pe care Hristos cel Înviat de-a dat-o moștenire prin moartea și învierea Sa. A plecat dintre noi în noaptea pascală, privegheată de lumina Învierii, să locuiască de-apururea în Slava cea neapropiată a lui Hristos. ☐Miercuri, 22 aprilie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-i ierte păcatele și în lumina Lui veșnică să o așeze. ☐

Mărioara Barna, la doar 64 de ani, a ieșit din cuptorul suferinței

După o rostuire a vieții într-un cuptor năprasnic încins cu focul purificator al unei boli nemiloase, Mărioara Barna, la doar 64 de ani, a părăsit lumea aceasta în zorii zilei cinstitii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, 23 aprilie 2020. Cu sufletul albit, lăsând toate ale pământului, a zburat spre cerul în care suferință sau suspin nu se află. Cu un an în urmă îl însoțea pe același drum pe fratele ei Ioan Cornel. Îi urmează acum, obosită de greul drum parcurs în ultimii ani spre Înviere. ☐Vineri, 4 de sărbătoarea

Moartea dreptilor este fericită

Izvorului Tămăduirii, 24 aprilie, a fost înmormântarea, la ora 12.00. Dumnezeu să o ierte! □

Pavalache Crina, din Vișoara, a plecat la cele veșnice

Vineri, 15 mai 2020, la vârsta de 59 de ani, Crina Pavalache, soția lui Costică Pavalache, din Vișoara, a plecat la cele veșnice. Dumnezeu ne cheamă la Sine când voiește, rânduindu-ne o ușă deschisă spre viața veșnică. În tot ceasul stăm înaintea unei uși care stă să se deschidă. Să ne pregătim, așadar, să trecem pragul din prezentul limitat în orizontul nemărginit. Luni, 18 mai 2020, a fost înmormântarea la cimitirul din Borzești. Dumnezeu să o ierte!

Maria Sergentu a plecat la Domnul

Maria Sergentu, din Vișoara, locuind la Onești, a plecat la cele veșnice la vârsta de 70 de ani, pe data de 21 mai 2020. Copiii plecați departe, au revenit îndată, lăcrimând sub puternica emoție a despărțirii de mama care i-a născut și crescut. Dar atâtă vreme cât nu ne uităm părinții și-i pomenim în rugăciune, ei sunt vii. Mor atunci când îi trecem în uitare. Sâmbătă, 22 mai 2020, la ora 11:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să o ierte!

Puluc Anicuța a părăsit această lume

La doar 44 de ani, după o suferință copleșitoare, Anicuța Puluc, din Vișoara, a plecat la Domnul în seara zilei de sâmbătă, 22 mai 2020. Un cuptor de șapte ori încins i-a curățat până la alb sufletul pentru întâlnirea cu Hristos. Îl lasă văduv pe soțul ei Gheorghe și orfani pe cei trei copii, Andreea, Gabriela și David. În mormântarea a fost marți, 26 mai 2020, la ora 11.00. Dumnezeu să o ierte!

Prof. Emil Adămoae, din Vișoara, a plecat la cele veșnice

La doar 65 de ani, o boală galopantă și incurabilă l-a răpus pe consilierul nostru parohial Emil Adămoae, provocându-i moartea care i-a survenit în data de 24 mai 2020. Încercat de dorul celor dragi plecați departe de casă, el însuși pleacă acum spre Țara Luminii Eterne, în Duminica orbului luminat de Hristos, lăsându-ne tuturor dorul revederii cu care ne vom încărca sufletul în lipsa lui. Marți, 26 mai 2020, la ora 14:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

La 57 de ani, Constanța Dumache, din Vișoara, a plecat la Domnul

O boală necruțătoare s-a strecurat în trupul credincioasei noastre Constanța Dumache, astfel că la vârsta de 57 de

ani, a părăsit lumea aceasta în data de 22 iunie 2020, lăsându-l văduv pe soțul Vasile și orfani copiii Oana și Vlad Mihăiță. Să ne rugăm împreună pentru sufletul ei de mamă, ca Dumnezeu să-l așeze cu cei drepti în Împărăția Sa. Joi, 25 iunie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să o ierte!

Lența Pavalache a trecut la Domnul

La 73 de ani, după o viață plină de încercări, Lența Pavalache, din Vișoara, a trecut la Domnul, în data de 28 iunie 2020. Văduvă de multă vreme, locuia cu fiul ei Marius în cuibul de lut pe care, iată, l-a părăsit precum pasărea scapă din laț. O suferință i-a fost viața, dar la sfârșitul ei aceasta s-a conturat în boala ce i-a măcinat trupul până când a devenit prea puțin pentru lumea aceasta. O vom petrece în rugăciuni de priveghere la capela bisericii, până marți, 30 iunie, când a fost înmormântarea. Dumnezeu să o ierte!

La 56 de ani, Sfârlea I. Liliana părăsește această lume

Dumitru D. Sfârlea, din Vișoara, a rămas, din ziua de 22 iunie 2020, văduv. Soția sa, Liliana, la doar 56 de ani, a trecut la cele veșnice, părăsind această lume după o suferință grea în țară străină. Lucrând la Milano, în Italia, solul morții a cerut sufletul ei. Sâmbătă, 27 iunie 2020, ne-am rugat în slujba prohodului, așezându-i trupul

Moartea dreptilor este fericită

în cimitir, lângă familia soțului, pentru odihnă până la a doua venire a Domnului. Dumnezeu să-l ierte!

Neculai Nuțoiu, din Vișoara, a trecut la cele veșnice

La 79 de ani, Neculai Nuțoiu, din Vișoara, a plecat dintre cei vii în prima zi a lunii Iulie 2020. De o săptămână căzuse la pat și puterile i se luau încetul cu încetul până când și sufletul, puterea dată de Dumnezeu omului la zămislirea lui, i s-a scurs, trupul rămânând astfel doar o mână de țărână ce va fi oferit pământului din care a fost luat. Joi, 2 iulie, la ora 14:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Gheorghe Chenciu, din Vișoara, a plecat la cele veșnice

La vârsta de 67 de ani, Gheorghe Chenciu, din Vișoara, a plecat la cele veșnice, la începutul Postului Adormirii Maicii Domnului, 2020. O suferință s-a strecurat în trupul lui și lupta cu viața lui a fost de partea bolii care a făcut ca anii lui să se oprească aici. Marți, 4 august 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Magdalena Bucătaru a trecut la cele veșnice

La 87 de ani și văduvă de 14 ani, Magdalena Bucătaru, din Vișoara, a

plecat la Domnul pe 7 august 2020. Cu ultimul popas la Centrul rezidențial de la Hârja, se întoarce acasă, să odihnească lângă soțul ei Vasile și lângă strămoșii ei. Luni, 10 august, la ora 10:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Mihai Drăgan (Nazare), din Târgu Ocna, originar din Vișoara, a trecut la Domnul

Originar din Vișoara, fiu al lui Constantin și Maria Drăgan (Nazare), la vârsta de 72 de ani, Mihai Drăgan a trecut la cele veșnice în data de 19 septembrie 2020. Plecat de 30 de ani din Vișoara, a locuit la Târgu Ocna unde a fost și prohodit la Biserica Răducanu, joi, 24 septembrie, după care a fost înmormântat la Vișoara. Dumnezeu să-l ierte!

Dulhac Maria a plecat la Domnul

În noaptea dintre 15 și 16 septembrie 2020, a plecat la Domnul Maria Dulhac, soția venerabilului colonel Gheorghe Dulhac plecat și el nu demult la cele veșnice. Patul suferinței sale din ultima vreme i-a devenit sicriu, la aproape 70 de ani părăsind și ea această lume pentru o altă pe care și-a pregătit-o prin credință și pe care Hristos ne-a făgăduit-o tuturor. Sâmbătă, 19 septembrie, la ora 13:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Ionel Grozavu, din Vișoara, a trecut la cele veșnice

La 66 de ani, după o suferință grea, Ionel Grozavu, din Vișoara, fiul lui Constantin și Zamfira, a plecat la cele veșnice în ziua de 2 octombrie 2020, când Biserica sărbătorește pe Sfântul mucenic Ciprian și pe Sfânta muceniță Iustina fecioara. Să ne rugăm pentru odihna lui veșnică împreună cu sfinții în Împărăția lui Dumnezeu. Duminică, 4 octombrie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Sfârlea Fănică-Sorinel a părăsit această lume

La vârsta de 55 de ani, după o grea suferință, Fănică-Sorinel Sfârlea, din Vișoara, a trecut la cele veșnice în dimineața zilei de 12 octombrie 2020. Îngrijit în ultima vreme de mama sa, Maria, a părăsit această lume pe patul spitalului unde fusese internat cu două săptămâni în urmă. Să ne rugăm pentru sufletul lui și iertarea păcatelor sale. În mormântarea a fost joi, 15 octombrie 2020, la ora 11:00. Dumnezeu să-l ierte!

Costică Brăila, din Vișoara, a trecut la cele veșnice

La 77 de ani, după o suferință fizică împletită cu una spirituală, fiind văduv de șapte ani, Costică Brăila, din Vișoara, a plecat la cele veșnice în seara zilei de 13 noiembrie 2020, de pe un pat de

Ctitor de cultură la Vișoara: Înv. emerit Florica Vleja

Născută în data de 24 octombrie 1931, distinsa noastră enoriașă învățătoare emerit Florica Vleja urcă pe a 90-a treaptă a vieții. A avut bucuria împlinirii, împreună cu venerabilul soț Valeriu, a uneia dintre cele mai nobile aspirații a intelectualității postbelice, aceea de a construi localuri de școală în care să predea tainele științei generațiilor de copii care se vor perinda înaintea catedrei de la care informația academică avea să se transmită de-a lungul anilor.

Învățătoare la Vișoara din anul 1951 până la pensionare, a continuat să trăiască în spiritul culturii, elaborând cu o atentă cercetare «Monografia satului Vișoara» care a apărut în

→ azil unde se afla. Lasă tot ce-i trecător și stă să dea răspuns înaintea Dreptului Judecător pentru falanții primiți și rodirea lor. Să ne rugăm pentru iertarea păcatelor lui și să-și afle odihnă în Împărăția lui Dumnezeu. Duminică, 1 noiembrie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Marcela Dănăilă, la 62 de ani, a plecat la cele veșnice

După o lungă suferință purtată cu stoicism, credincioasa noastră Marcela Dănăilă, din Vișoara, a părăsit lumea aceasta cu chinurile ei pe data de 4 decembrie 2020. Și lasă soțul Andrei să guste crucea văduviei și pe copiii ei să încerce crucea lipsei mamei care i-a născut și crescut. Marți, 8 decembrie 2020, la ora 12:00, a fost înmormântarea. Dumnezeu să-l ierte!

Editura Casa Scriitorilor, Bacău, în anul 2004.

Odată cu apariția anuarului parohiei intitulat «Potirul Vișoarei», în anul 2008, implicarea învățătoarei emerit Florica Vleja a fost nu doar în domeniul scriiturii, ci, în mod special, prin sprijinul financiar pentru tipărirea ultimelor patru numere, respectiv din anul 2017, oferit împreună cu fiii, Dan și Corneliu.

Ne rugăm lui Dumnezeu să-i dăruiască sănătate și lumină pe cărarea vieții, în această vreme copleșită de semnele patriarhalei vârste la care a ajuns, bucurându-se și în acest an de darul Nașterii Domnului, dar și de însoțirea recunoscătoare a celor dragi care o înconjoară cu atenție.

La mulți ani cu sănătate și pace, doamna învățătoare emerit Florica Vleja!

Iisus Se duce în Egipt ca să răsplătească ospetia de odinioară a egiptenilor

A doua zi după praznicul Nașterii Domnului este închinată Soborului Maicii Domnului, adică tuturor acelor care o înconjoară pe Maica Domnului sau pe fiii ei pe care ea i-a născut, precum a născut pe fiul ei Iisus Hristos. Dimpună cu Maica Domnului și cu soborul tuturor sfinților care o înconjoară pe ea cu venerație, sărbătorim și pe Sfântul Nicodim de la Tismana și pe Sfântul Eftimie, episcopul, în cinstea cărora auzim al doilea text din Evanghelie, acela al cunoașterii lui Dumnezeu pe care Fiul o dă cui voiește. În mod deosebit, acelor care se odihnesc în Hristos, care i-au jûgul Lui asupra lor și învață de la El să fie blânzi și smeriți cu înima. În mod deosebit, aceștia sunt cei care, lepădând viața aceasta pământească trecătoare și lumească, se retrag în pustii, se adună în mănăstiri unde slujesc lui Dumnezeu toată viața, învățând de la Dumnezeu, prin toate slujbele zilnice ale Bisericii, să fie blânzi și smeriți cu înima, luând astfel jûgul lui Hristos pe umerii lor. Unora ca aceștia, mai ales, Iisus Hristos le descoperă pe Tatăl cel Ceresc. Și această descoperire ne-o face și nouă, dacă urmăm exemplul acelor. De aceea avem în fiecare zi în calendar sfinți cărora le cinștim numele, fiind interesați să vedem ce viață au avut, știind că, mergând pe urmele pașilor lor, avem și noi parte ca Iisus Hristos să ne descopere ceva din slava Tatălui. Și această cunoaștere pe care Dumnezeu ne-o oferă asupra Sfintei Treimi ne înalță sufletește și ne apropie în a ne asemena cu Iisus Hristos. El este Fiul

Sfintei Fecioare Maria, Cel zămislit de la Duhul Sfânt și întrupat în pântecele ei prin voința ei. Care S-a născut la plinirea vremii în Betleem, așa cum auzim troparul Nașterii Domnului: Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a Lumii lumina cunoștinței... Lumina cunoștinței a răsărit prin nașterea lui Hristos. Pentru că Hristos, întrupându-Se, a vorbit oamenilor despre Tatăl. Și cei care L-au ascultat și cei care Îl ascultă cunosc pe Dumnezeu, după măsura credinței lor.

Primul text al Evangheliei este rânduit pentru a doua zi de Crăciun și el ne relatează un episod nu tocmai plăcut din pruncia Mântuitorului. Întruparea Mântuitorului a pus pe jar forțele demonice. Întruparea Mântuitorului, care ascundea în sine mântuirea omului, a trezit la luptă crâncenă forțele răului care, prin oameni, au încercat să nimicească, să frângă viața Pruncului născut în Betleem. Îndată ce Cuvântul lui Dumnezeu ia chip în înima noastră, îndată diavolul caută să ni-L ucidă, să ni-L fure, să ni-L nimicească.

Când Hristos Se odihnește în înima noastră, atunci El provoacă o bucurie de nedescris ființei noastre. O lumină ne înfașoară, o veselie tainică umple înima noastră, așa precum s-a întâmplat în peștera din Betleem odinioară când Hristos S-a născut. Darurile magilor prevestesc înțreita slujire a Mântuitorului în viața noastră, sau, altfel spus, avându-L pe Hristos în noi, firea Lui dumnezeiască se unește cu cea omenească a noastră și ne

transmite Arhiera Lui, Preoția Lui veșnică asupra păcatului, asupra morții și darul Cuvântului pe care El, ca Învățător, îl are pentru ca, prin cuvânt, să înnoiască lumea. Diavolul se trezește alarmat din prima clipă, când în viața noastră se întâmplă așa ceva. Când în noi se naște o hotărâre de schimbare a vieții, de înnoire a vieții, de a primi pe Hristos în înima noastră. Atunci trebuie să fugim din fața acestui ispititor.

Îngerul Domnului i-a spus în vis neprihănitului Iosif: Ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt. În Egipt, odinioară, s-au dus evreii, foame fiind în țara Canaanului; Fiii lui Iacov au auzit că în Egipt este pâine. Pâinea din cer este Hristos. El S-a dus în Egipt, pentru ca să ia de la început istoria poporului Evreu, ca ieșirea poporului Evreu spre Canaan să-L parcurgă iarăși Hristos Pruncul împreună cu mama Sa, Sfânta Fecioara Maria, și cu Dreptul Iosif. Se duce în Egipt Pâinea cea din cer, pentru ca să binecuvânteze și să răsplătească ospetia de odinioară a egiptenilor care l-au primit pe Iosif, pe frații lui și pe Iacov patriarhul, oferindu-le cel mai bun loc din Egipt pentru furmele lor, pentru ca ei să se odihnească în pământul Goșenului. Hristos merge în Egipt pentru ca să răsplătească bucuria primirii evreilor atunci când ei s-au mutat în Egipt în număr de 70.

Irod, cel care credea că nu mai moare, acunoscut și el moartea. Atunci îngerul Domnului i-a spus lui Iosif: Acum poți să mergi înapoi în țara ta, poți să mergi de aici, din Egipt, și să urmezi calea poporului

tău. Odinioară, stâlpul de foc și norul de fum erau icoanele lui Hristos Care călăuzea poporul spre țara făgăduinței, Canaan. Acum. Însuși Iisus Hristos este împlinirea focului de odinioară. Cele închipuite prin Hristos și-au aflat împlinirea. El merge, ducând după Sine, deși este ținut în brațe, pe Maica Sa care este icoana Bisericii. El poartă noul popor al lui Dumnezeu din Egipt spre Canaan.

Auzind că în Ierusalim domnește fiul lui Irod și știind Iosif că un om rău nu poate avea decât niște copii răi, temându-se că și Arhelau ar putea să-l urmărească Pruncul ca să-L omoare, atunci s-au hotărât ca să nu se oprească în Betleem, ci să se ducă în Galileea, să locuiască în Nazaret, acolo unde de astfel locuia Maica Domnului mai înainte de a cobori la Betleem pentru înscrierea la care au fost supuși de porunca Cezarului și unde a născut pe Iisus. S-a dus în Nazaret și acolo a locuit, ca să se îplinească cuvântul prorocilor, după cum spune Sfântul Evanghelist Matei, că Iisus se va numi nazarinean. De aceea, atunci când iudeii L-au răstignit pe Hristos pe cruce, deasupra capului au pus însemnarea: Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor, adică Iisus din Nazaret. Au pus acolo însemnarea ca toți cei care vor citi să rădă de El, să-L batjocorească pe acest Rege răstignit, pe acest Nazarinean Care a crezut că va domni peste Israel.

Irod, văzând că au fost înșelat de magii care nu s-au mai întors pe la Ierusalim să-i spună unde este Pruncul, a dat poruncă soldaților să omoare toți copiii de parte bărbătească de doi ani și mai mici, din Betleem și din jurul orașului. Soldații au împlinit porunca împăratului, pentru că-l știau foarte crunt. Dacă el și-a ucis copiii săi, cât de ușor îi va fi să-și omoare soldații

care nu-i vor asculta porunca. Astfel au fost uciși 14.000 de prunci, un număr simbolic care înseamnă toți pruncii. Aceștia au generat un strigăt din pieptul nesupt al mamelor lor care s-a auzit la kilometri distanță, până în Rama, cum spune profetul: Țipăt în Rama s-a auzit. Rama este la nord de Ierusalim, cam la aceeași distanță la care este Betleemul în sud. La așa distanță s-a auzit țipătul mamelor care se uitau la pruncii lor fără suflare, în urma atacului nemilos al soldaților lui Irod. Acesta a fost prețul salvării Pruncului Iisus, prețul pentru care Hristos, rămânând în viață, ne-a salvat

pe noi toți, umanitatea întreagă. 14.000 de prunci, adică toți oamenii, toată lumea, prin sângele Său vărsat pe cruce în care a adunat sângele care frebuia noi să-l plătim pentru păcatele noastre. Căci plata păcatului este moartea.

Pentru păcatele noastre, noi ar trebui să fim uciși. Dar El a plătit păcatele noastre și în sângele Lui s-a concentrat sângele lumii întregi. De aceea am zis la început că această Evanghelie și ziua aceasta este un pic mai cutremurătoare pentru înima noastră. Dar ea ne-a adus aminte, în același timp, de faptul că noi ar fi trebuit să murim, dar S-a născut un Prunc Care a murit în locul nostru. Noi ar fi trebuit să murim, așa cum au murit cei 14.000 de prunci. Dar Hristos ne-a salvat, murind El în locul nostru și vărsându-și sângele nevinovat ca al unui prunc, pentru ca noi să ne curățăm inima prin sângele Lui, cum spune cuvântul Sfinte Scripturi că Sângele lui Iisus ne curăță de orice păcat.

Fie ca această Evanghelie cutremurătoare pe care de astfel o vom mai auzi și în Duminica de după Nașterea Domnului, așa au rânduit Părinții Bisericii ca în două rânduri să auzim această Evanghelie, să se întipărească adânc în inima noastră, O dată, ca și cum ai sculpta în lemn, și a doua oară, ca și cum ai întipări cu vopsea ca să se vadă de la distanță scrisul pe care l-a pecetluit pe peretele inimii, ca sângele lui Iisus Hristos ne curăță de orice păcat. Prin moartea Lui, ne-a salvat pe noi din moarte. Pentru aceasta s-a dat prețul celor 14.000 de prunci în locul nostru, pentru ca Pruncul Iisus să trăiască și, la plinirea vremii, să-Și verse sângele pe cruce pentru noi și mântuirea noastră. Amin!

Te-am așteptat

**Te-am așteptat, Iisuse,
Cândva, într-un târziu,
Să intri și la mine,
În sufletu-mi pustiu.**

**M-am tot uitat în zare
să Te-aflu răsărind,
Preadulcele meu Soare,
Spre inimă-mi zâmbind.**

**Și-n cântec de lumină,
mi-ai apărut în prag,
din slava cea divină
privindu-mă cu drag.**

**Vrăjit de-a Ta iubire,
Doream să nu-mi mai pleci
Și-n sfânta-Ți nemurire
m-am contopit pe veci.**

**Rămâi pe totdeauna,
Doritul meu Iisus,
Să-Ți cânt mai dulce-n struna
lubirii de nespul!**

Presb. Nina RONCEA

Preot Petru RONCEA

De la hirotonia în preot a părintelui Teofil Roncea, la sărbătoarea de hram a Vișoarei

Data de 15 noiembrie 2020 rămâne pentru parohia Vișoara o zi de referință pentru hirotonia întru preot pe

seama ei a părintelui diacon Teofil Roncea, iar data de 6 decembrie 2020, marcând al 14-lea hram de la numirea aici a

părintelui Petru Roncea, pe 1 decembrie 2007, cu binecuvântarea IPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.

Pelerinajele Crucii la Viișoara

Popas duhovnicesc la Crucea de pe dealul Arcaciu

În după-amiaza Duminicii de dinaintea Înălțării Sfintei Crucii, 13 septembrie 2020, la Viișoara a avut loc pelerinajul tradițional la Crucea de pe vârful Arcaciului. Încălziți de soarele unei veri târzii, credincioșii temerari s-au plecat sub Crucea ce străjuiește

parohia și împrejurimile, descoperindu-ne universalitatea mântuirii adusă de Jertfa Crucii. Că nu doar viișorenii se bucură de lumina Crucii de pe Arcaciu, ci întreg orizontul spre care își întinde ea razele este binecuvântat.

Sfințirea apei prin întreita afundare în ea a Sfintei Crucii, lauda adusă prin Acatist și cuvintele vieții veșnice izvorâte la umbra Crucii, toate sub binecuvântarea arhi-păstorului nostru Ioachim, au împletit cununa măririi adusă Altarului jertfirii Mântuitorului Iisus Hristos.

Împreună-răstigniți cu Hristos pe Crucea de pe vârful Docmanei

În după amiaza Duminicii de după Înălțarea Sfintei Crucii, 20 septembrie 2020, o parte din credincioșii Viișoarei au retrăit

calea Crucii lui Hristos, urcând pleșuvul deal al Docmanei spre Căpățâna din vârful lui unde stă de strață Crucea așteptând iar și iar

nevoitorii credinței în Cel Răstignit să-și supună sinele morții, împlinind cuvântul paulin a acestei zile liturgice: „M-am

➔ rătăginit împreună cu Hristos și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20). Precum la fiecare Sfântă Liturghie, nu doar ne amintim de un eveniment istoric, ci trăim însuși evenimentul, părtași fiind la întruparea, moartea, învierea și înălțarea la cer a Domnului, pelerinajul la o Cruce ridicată pe un loc înalt este o împreună-rătăginitură cu Hristos, Crucea respectivă devenind astfel însuflețită, datorită acestei împreună-rătăginituri ce unește creația cu Creatorul ei pe aceeași Cruce.

Devenit, prin activitatea pastoral-misionară a parohiei Viișoara statornicită de ani buni în tradiția frumoasă a locului, al optulea popas duhovnicesc de peste an la Troițele și Crucile Viișoarei, pelerinajul de la Docmana, binecuvântat cu un timp superb și încântând privirea cu vederea de aici a îndepărtatelor localități din cele patru puncte cardinale, rămâne unul de referință pentru comunitatea din Viișoara, binecuvântată de Dumnezeu prin Dreapta Arhipăstorului nostru Ioachim căruia-i sărutăm Dreapta cu fiască supunere.

La Cina cea din inimă – meditație la Duminica Sfinților Strămoși după trup ai Domnului

Duminica a 28-a după Rusalii este întotdeauna așezată în calendar să fie premergătoare aceleia dinaintea Nașterii Domnului. Duminica aceasta este specială în cursul anului bisericesc pentru că ea ne pregătește sau ne aduce aminte de toți cei din Vechiul Testament care, prin glasul lor profetic, au vorbit despre Mesia, au pregătit calea Domnului prin cuvânt, ținând treaza conștiința poporului ales în vederea așteptării Răscumpărătorului care avea să vină din Betleem, din seminția lui Iuda și dintr-o fecioară, așa cum au grăit profeții Vechiului Așezământ. Pe toți acești Strămoși după trup ai Domnului Biserica îi pomenește astăzi, așa cum în Postul Mare pomenește pe toți cei dragi ai noștri adormiți întru nădejdea învierii. Și aceasta pentru că ei au plecat în cealaltă lume cu credința că vor învia, așa cum Hristos a înviat. Și că El, Hristos, Paștele nostru, îi va învia și pe ei la a doua venire a Lui. Deci această amintire pe care o facem celor adormiți ai noștri în Postul Mare e pentru că ei au adormit în nădejdea învierii. Iar noi pregătim întâmpinarea praznicului Învierii pomenește pe cei care au adormit cu credința în înviere. La fel și acum, pregătindu-ne pentru întâmpinarea praznicului Nașterii lui Iisus Hristos, a întrupării lui Dumnezeu în lume, pomenește pe toți cei care au adormit cu nădejdea venirii lui Mesia, pe toți cei care au vorbit despre venirea acestui Mântuitor Care, la plinirea vremii, S-a arătat în lume făcând astfel ca Dumnezeu să fie văzut de oameni în chipul fiului Său Iisus Hristos.

Astăzi, în duminica a 28-a după Rusalii, facem pomenire, într-un mod solemn, a Strămoșilor după trup ai Mântuitorului care, înainte de Întruparea Mântuitorului, se aflau în iad. Potrivit hotărârii dumnezeieștii ca porțile Raiului să fie închise odată ce Avraam a fost izgonit afară din cauza păcatului, toți cei care au murit fie cu nădejdea venirii lui Mesia, fie în necredință sau în idolatrie au ajuns în iad. Dar când Hristos Domnul și Mântuitorul nostru a murit pe cruce și era cu trupul în mormânt, în Sâmbăta aceea minunată, Sâmbăta cea Mare, a fost cu sufletul Său în iad și de acolo i-a scos cu braț puternic pe toți acei Strămoși ai Lui care au adormit în nădejdea întâlnirii cu El. Ei bine, pe aceștia îi pomenește astăzi. Și în ziua aceasta iată Dumnezeu ne-a pus înainte două texte biblice pe care le-am auzit mai înainte, apostolul de la Coloseni, capitolul 3, versetele 4-11, și Evanghelia de la Luca, capitolul 14, versetele 16-24. Apostolul ne-a vorbit despre arătarea lui Hristos și că și noi ne vom arăta cu El în slavă. Dar ca să ne arătăm în slavă cu Hristos, trebuie să lepădăm păcatele. Și apostolul ne-a arătat ce lepădări li se cer creștinilor pentru ca să poată să se arate cu Hristos în slavă.

Evanghelia ne-a pus înainte o icoană cum nu se poate mai frumoasă a istoriei lumii de până la venirea lui Mesia. Acest om oarecare care a pregătit o cină și la care a chemat pe mulți e Dumnezeu. La plinirea vremii, când pregătirile pentru Cină au fost gata, toți oamenii au fost chemați la ospăț: cei care au fost invitați mai

înainte, cei care erau neputincioși, șchiopi și orbi și cei care erau la garduri și pe drumuri. Iată, trei categorii de oameni au fost invitați și sunt așteptați de Dumnezeu la ospățul Fiului Său Iisus Hristos. Întâi, oamenii anunțați mai înainte, cei aleși. Aceștia suntem noi, creștinii, fiii noului Israel, poporul ales al lui Dumnezeu căruia Dumnezeu, prin Botez, i-a conferit o moștenire sau i-a făcut o chemare la un ospăț veșnic în Împărăția Lui. Noi, creștinii cei din biserică suntem cei chemați, cei care am fost investiți cu acest dar de a fi moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu. Pe noi, încă de la botezul nostru, Dumnezeu ne-a implicat într-o cursă duhovnicească în această viață, ca la sfârșitul ei să putem intra pe porțile mării în camera ospățului veșnic, la cina cea mare lată, cina este masa de seară, masa la care te oprești după ce toată ziua ai alergat. E vorba despre alergarea prin valea umbrei morții de la nașterea noastră, de la răsăritul soarelui, până la apusul soarelui care înseamnă apusul vieții noastre, când suntem invitați la această cină.

Domnul pomenește îndurerat în prima ceață pe cei care au refuzat venirea la ospăț, care nu L-au primit ca Mântuitor și care au început să se scuze fiecare cu câte ceva. Venind la Sfânta Liturghie, noi preînchipuim ospățul de la sfârșitul vieții noastre. Când venim la biserică, venim după o săptămână de alergare prin lumea aceasta, cu treburile noastre pământești. Iar duminica, venind la biserică, arătăm lui Dumnezeu că ne

➔ pregătim sau că dorim să fim părtași ospățului mistic din cer. Venim la acest ospăț liturgic al Mielului lui Dumnezeu Care Se jertfește pe Sfânta Masă, mărturisind că suntem doritori să fim părtași și chemării de la urmă când cu sufletul nostru vom fi comeseni cu îngerii și sfinții în Împărăția lui Dumnezeu. Sunt și credincioși pe acasă, sunt mulți care s-au scuzat înaintea lui Dumnezeu: Doamne, astăzi nu pot să merg la Casa Ta. Am un ogor, mă duc să-l văd, am niște boi, mă duc să-i încerc, am femeie, nu pot s-o las singură. În aceste motivații se ascund toate scuzele omenirii de a nu participa la ospățul lui Hristos. Nu-i nimeni obligat să vină la biserică, nu-i nimeni obligat să intre în rai, nu-i nimeni obligat să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, totul este la voința noastră. Dumnezeu ne-a creat după chipul Fiului Său, prin urmare avem și voința liberă. La noi este puterea să alegem raiul sau iadul, să intrăm la ospățul lui Hristos sau nu.

Să fim cu mare grijă însă, chiar dacă suntem prezenți în biserică. În altă Evanghelie se spune că stăpânul, intrând în sala ospățului, a văzut pe unul care nu avea haine de nuntă și i-a zis: Prietene, cum ai venit aici nepregătit? Adică poți să vii la biserică și să spui că ești credincios, nu ești ca cei cărora nu le pasă și care stau pe acasă având alte preocupări. Te liniștești că ești credincios, dar însăși această încredințare sau părere de sine că ești cineva înseamnă că nu ai haina de nuntă pe tine. A te crede că ești mai bun ca alții înseamnă că ești dezbrăcat de haina smereniei cu care ne așteaptă stăpânul în casa nunții, în sala ospățului veșniciei. Pe acela stăpânul l-a scos afară, și nu oricum. Aduceți-vă aminte cum le-a

spus slujitorilor: Legați-i mâinile și picioarele și aruncați-l în întunericul cel mai din afară! Legarea mâinilor și a picioarelor înseamnă că nu mai poți face nimic pentru tine, dacă ai crezut că poți să-L înșeli pe Dumnezeu intrând în biserică neîmbrăcat în haina de nuntă. Adică să vii la biserică cu păcate care te opresc de la împărțășirea cu Trupul și cu Sângele Domnului, pentru asta înseamnă că ești scos afară nu de oameni, ci de Dumnezeu Însușii. A sta la Sfânta Liturghie având asupra ta păcate care te dezbracă de haina neprihănită și te îmbracă într-una de ocară e de ajuns ca să fim judecați pentru întunericul cel mai din afară unde este plânsul și scrâșnirea dinților. Să avem deci grijă ca nu cumva cel viclean să ne înșele crezând că, dacă doar suntem în biserică, suntem deja și în rai. Să fim cu foarte multă grijă cum stăm în biserică, cum venim în biserică.

După ce aceștia au refuzat chemarea la Cină, stăpânul s-a mâniat. Dumnezeu Se mânie atunci când creștinii nu răspund la chemarea Lui de veni la ospățul liturgic. Dumnezeu Se mânie pe noi și noi observăm aceasta când spunem că Dumnezeu S-a supărat pe noi. Când nu mai plouă, când vin inundații, când se cutremură pământul, Dumnezeu Se mânie pe noi pentru că am refuzat ceva foarte simplu și foarte ușor, ceva la îndemâna fiecăruia. Nu ne-a cerut nimic, El a pregătit masa, ospățul El l-a cheltuit, pe Fiul Său L-a dat să moară, pe El L-a junghiat, totul avem fără plată. El ne oferă hrană cerească iar noi, creștinii, o refuzăm și Dumnezeu Se mânie pentru aceasta.

Stăpânul, mâniindu-se, i-a zis slujitorului: mergi și cheamă săracii, betegii, orbii, șchiopii și adu-i aici. Iată a doua grupare de oameni, al doilea fel de oameni, oameni cu

neputințe, oameni cu păcate, oameni care își cunosc păcatele lor, oameni care nu îndrăznesc să intre, știu că nu sunt vrednici să intre la ospăț, pe aceia i-a chemat stăpânul prin slujitorii lui. Când îți vezi neputințele, când îți vezi slăbiciunile, când te vezi vinovat, când te vezi păcătos, atunci Hristos te cheamă la ospăț, ce mare taină! Și nu s-a umplut casa, mai erau locuri și atunci apare al treilea grup de oameni pe care îi adună stăpânul prin slujitorul său: leși la drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre ca să se umple casa mea! Silește-i, adică ia-i cu forța. A sili pe cineva înseamnă să iei pe cineva de braț și să-l tragi un pic, să-l împingi. Atunci când vin necazuri în viața noastră, acestea ne apropie de Dumnezeu. Vedem oameni care se îmbolnăvesc cum încep să vină la biserică. Dumnezeu i-a silit să intre. N-au venit la chemarea clopotului, ca unii care sunt creștini. N-au venit pentru că și-au cunoscut păcatele. Dar Dumnezeu, dacă vrea să-și umple casa, ne trece prin încercări și ne silește, ne ia de mână, ne ia pe sus, așa cum a fost luat acel slăbănog de patru oameni și a fost adus înaintea Mântuitorului ca să fie vindecat. Așa Dumnezeu, în iubirea Lui de oameni, dacă vede că de vorbă bună nu venim la El, dacă vede că nu venim nici prin pocăință, El ne silește trecându-ne prin necazuri.

Necazul este semnul iubirii celei mai profunde al lui Dumnezeu. Cel Preaînalt a fost gata să-L dea la moarte pe Fiul Său, ca să ne mântuiască pe noi. Cu cât mai mult El ne va iubi pe noi și va dori ca să fim părtași acestei jertfe a Fiului Său ca să ne mântuim prin Sângele Fiului Său. De aceea Evanghelia aceasta pusă de Părinții Bisericii în duminica ➔

➔ aceasta a 28-a după Rusalii, care este penultima dinaintea Nașterii Domnului, ne pregătește să pornim cu toată inima spre locul în care Dumnezeu a pogorât cerul pe pământ, adică la Betleem, la ieslea Betleemului care este icoana inimii noastre în care trebuie să Se întrupeze Iisus Hristos. În inima noastră Hristos vrea să stea la masă cu noi, după cum a spus în cartea Apocalipsei: Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Această cină din inima noastră este cina cea mare

despre care ne-a vorbit nouă Domnul astăzi. Fiecare dintre noi avem o inimă, un loc în care Hristos vrea să cheme lumea întreagă ca să ospăteze cu El. Asta înseamnă că în inima noastră trebuie să intre toți oamenii, și cei pe care noi îi vedem buni și credincioși și cei care sunt păcătoși, care își văd păcatele lor sau pe care noi îi vedem păcătoși, și toți cei care sunt bolnavi și lipsiți, în încercări și necazuri, orfanii și văduvele, toți trebuie să intre până se umple inima noastră. Și când se umple inima noastră cu toți aceștia, atunci Stăpânul intră și începe Cina cea

mare, bucuria comuniunii pe care El o are cu noi în inima noastră în care a intrat lumea întreagă.

Dacă un singur om nu încapă în inima noastră, Hristos nu vine să cineze cu noi. Atunci suntem tulburați și nefericiți până în momentul în care l-am iertat și l-am primit și pe acela.

Să nu uităm niciodată acest adevăr: Hristos intră în inima noastră, în acest loc tainic al omului care este sufletul său, doar atunci când s-a umplut casa cu toți cei pe care Hristos i-a chemat, i-a îndemnat sau i-a silit să intre în inima noastră. Amin!

Preot Petru RONCEA

Urmarea lui Hristos

**Când păstrezi dreapta credință și ai chipul luminos,
Este semnul că porți crucea și Îl urmezi pe Hristos;
Când descoperi chipul veșnic chiar și-n omul păcătos,
Înseamnă că ai iubire și te-asemeni cu Hristos.**

**Când smerit te porți în lume și trăiești cuviincios,
Mergi pe calea mântuirii, imitându-L pe Hristos;
Dacă-n suflet ai iubire și vorbești mereu frumos,
Viața ta e liturghie și duci crucea lui Hristos.**

**De porți Crucea cu răbdare pe pământul nemilos,
Vede-vei cu siguranță Învierea lui Hristos.
Dacă vom avea credință și vom fi evlavioși,
Vom fi, prin participare, după har, și noi hristoși.**

IPS IOACHIM

Anuarul «Potirul Vișoarei» se află sub ascultarea duhovnicească a Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, este publicație a parohiei Vișoara, protoieria Onești, fiind fondat în anul 2008 de preotul Petru Roncea, parohul Vișoarei.

ISSN 2065-1864

Redactor fondator: Preot Petru Roncea

Corector: **preot Teofil Roncea**

Adresa Redacției: Parohia Ortodoxă Vișoara, comuna Târgu Trotuș, județul Bacău

Tel: 0741.089798

e-mail: petruroncea@yahoo.com

